

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jana Passera a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobkyně: **D. O.**, zastoupena Mgr. Barborou Kovalovou, advokátkou se sídlem Štefánikova 43a, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 3. 2011, č. j. 32 Az 9/2010 – 71,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové (dále také „krajský soud“) usnesením ze dne 24. 5. 2010, č. j. 32 Az 9/2010 - 20, z důvodu opožděnosti odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. žalobu D. O. proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 2. 2010, č. j. OAM-418/VI-18-ZA09-2009, kterým nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto usnesení krajského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opřela o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2010, č. j. 7 Azs 36/2010 - 50, bylo již uvedené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 5. 2010, č. j. 32 Az 9/2010 - 20, zrušeno, a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud zjistil, že se krajský soud vůbec nevypořádal s žalobní námitkou týkající se opožděného podání žaloby, v níž stěžovatelka tvrdila, že pro závažnou chorobu, kterou prodělala, nemohla napadené správní rozhodnutí převzít včas. I když nebyla tato námitka blíže specifikována, bylo na místě, aby krajský soud učinil dotaz či výzvu ke stěžovatelce stran předložení dokladů o případné hospitalizaci nebo léčbě, které jí měly zabránit v řádném převzetí správního rozhodnutí a ve včasném podání žaloby. Pokud by se pak jednalo skutečně o závažnou příčinu, pro níž se stěžovatelka v době doručování výzvy k převzetí písemnosti nezdržovala v pobytovém zařízení, nebylo by patrno možno tvrdit, že šlo o svévolné opuštění tohoto zařízení (bylo by na místě aplikovat ustanovení § 24 odst. 6 zákona o azylu). Mohlo ovšem také jít o jinou dočasnou nepřítomnost stěžovatelky v místě hlášeného pobytu ze závažnějších důvodů. V důsledku těchto pochybností proto nebylo možno dosud tvrdit, že stěžovatelce bylo řádně doručeno napadené správní rozhodnutí.

Krajský soud v doplňovaném řízení v intencích rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bezvýsledně opakovaně vyzýval stěžovatelku prostřednictvím její zástupkyně k předložení věrohodného dokladu o závažném onemocnění, hospitalizaci v nemocnici, případně o léčbě v rozhodném období, které jí měly podle jejího žalobního tvrzení zabránit v řádném převzetí správního rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a ve včasném podání žaloby.

Jelikož stěžovatelka ani její zástupkyně nepředložily žádný doklad, jímž by doložily uvedené žalobní tvrzení o skutečnostech, které bránily stěžovatelce v řádném převzetí správního rozhodnutí a ve včasném podání žaloby, Krajský soud v Hradci Králové napadeným usnesením ze dne 30. 3. 2011, č. j. 32 Az 9/2010 - 71, žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 2. 2010, č. j. OAM-418/VL-18-ZA09-2009, o neudělení mezinárodní ochrany opět odmítl z důvodu její opožděnosti (§ 46 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.).

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že zákon o azylu v ustanovení § 24 stanoví pravidla pro doručování písemností žadateli o udělení mezinárodní ochrany a v ustanovení § 24a pravidla pro doručení rozhodnutí. Stěžovatelka žádným způsobem neprokázala, že by jí nějaká závažná příčina bránila v tom, že se v době doručování výzvy k převzetí správního rozhodnutí nezdržovala v místě hlášeného pobytu (pobytovém středisku), a tedy ani překážku v doručování (§ 24 odst. 4 zákona o azylu). Jelikož v době doručování písemnosti – výzvy k převzetí správního rozhodnutí - nebyl pobyt stěžovatelky znám, doručil žalovaný správní orgán předmětnou písemnost v souladu s ustanovením § 24 odst. 6 zákona o azylu, ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu. Podle tohoto ustanovení se písemnost určená žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jehož pobyt není znám, uloží po dobu 10 dnů v přijímacím nebo v pobytovém středisku, kde je žadatel o udělení mezinárodní ochrany hlášen k pobytu, nebo, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení, v ministerstvem určeném azylovém zařízení, které je nejblíže místu jeho hlášeného pobytu. Oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí v přijímacím nebo pobytovém středisku na úřední desce. Poslední den této lhůty je

dnem doručení. V důsledku aplikace ustanovení § 24 odst. 6 zákona o azylu bylo rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 11. 2. 2010, č. j. OAM-418/VL-18-ZA09-2009, o neudělení mezinárodní ochrany, za použití ustanovení § 24a odst. 2 zákona o azylu, doručeno stěžovatelce dne 12. 3. 2010 a téhož dne pak nabylo právní moci. Vlastní převzetí uvedeného správního rozhodnutí stěžovatelkou dne 6. 4. 2010 je již bez vlivu na právní moc tohoto rozhodnutí. Jestliže podle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu a § 40 odst. 1, 2, 3 a 4 s. ř. s. bylo posledním dnem patnáctidenní lhůty k podání žaloby pondělí dne 29. 3. 2010 a žaloba stěžovatelky proti uvedenému správnímu rozhodnutí byla krajskému soudu doručena dne 14. 4. 2010 (k poštovní přepravě předána dne 13. 4. 2010), je zcela nepochybné, že byla podána až po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby, tedy opožděně.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podala stěžovatelka opět kasační stížnost, kterou opřela o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že rozhodnutí správního orgánu jí bylo zasláno v českém jazyce, přesto, že bylo žalovanému známo, že českým jazykem nehovoří, ani mu nerozumí. Ve vztahu k uvedenému tedy nemohla být řádně poučena o svém právu podat proti rozhodnutí žalovaného žalobu, a tedy jí ani nemohla marně uplynout lhůta pro její podání. Krajský soud v napadeném usnesení vycházel ze skutečnosti, že správní rozhodnutí bylo doručeno fikcí dne 12. 3. 2010 a že od tohoto data běžela lhůta pro podání žaloby. S tím se nemůže ztotožnit a proto poukazuje na obsah ustanovení § 24 odst. 1 a 2 zákona o azylu. Krajskému soudu vytýká, že zcela pominul zkoumat, zda žalovaný správní orgán doručoval rozhodnutí na správnou adresu a navíc se vůbec nezabýval žalobní námitkou, v níž uvedla, že se v době doručování v místě nezdržovala proto, že byla vážně nemocná a musela vyhledat lékařské ošetření (§ 24 odst. 4 zákona o azylu). Podle tohoto ustanovení zákona o azylu, nemohl-li si žadatel o udělení mezinárodní ochrany pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může namítnout překážku v doručování do 15 dnů ode dne, kdy pominula. Ve stejné lhůtě musí žadatel o udělení mezinárodní ochrany písemnost převzít. Tuto námitku také vznesla v zákonem stanovené lhůtě v žalobním podání, které bylo dáno k poštovní přepravě dne 13. 4. 2010. Není ani jasné, na základě jaké skutečnosti správní soud dospěl k závěru, že opustila „svévolně“ pobytové zařízení. Samotný fakt, že si dne 6. 4. 2010 osobně písemnou zásilku převzala, svědčí o opaku. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka jednak žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a jednak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalované Ministerstvo vnitra ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i usnesení krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Stěžovatelka se v inkriminované době, kdy jí měla být předána výzva k převzetí správního rozhodnutí a posléze i rozhodnutí samé, nezdržovala v Pobytovém středisku v Kostelci nad Orlicí a proto správní orgán postupoval již popsaným způsobem. Krajský soud po zrušení svého usnesení Nejvyšším správním soudem postupoval v intencích pokynů kasačního soudu a vyzýval stěžovatelku prostřednictvím její zástupkyně k předložení věrohodného dokladu o závažném onemocnění, hospitalizaci, případě léčbě, které jí měly zabránit v řádném převzetí správního rozhodnutí a ve včasném podání žaloby. Na opakované

výzvy nebylo reagováno a žádný takový důkaz nebyl předložen. Svévolnost opuštění pobytového zařízení pak vyplývá z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud se po konstatování přípustnosti kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. Přesahem vlastních zájmů stěžovatele (který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti) je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. O přijatelnou kasační stížnost se podle již citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu může jednat i tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat i tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu a b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

V daném případě jde o posouzení postupu krajského soudu po zrušení jeho předchozího usnesení o odmítnutí žaloby Nejvyšším správním soudem.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající mimo jiné v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005).

Zákon o azylu, který je ve vztahu k soudnímu řádu správnímu zvláštním zákonem, upravuje odlišně lhůtu pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) proti rozhodnutí správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany (podle § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ve věci azylu podat ve lhůtě 15 dní ode dne doručení rozhodnutí).

Podle ustanovení § 24 odst. 4 zákona o azylu, ve znění účinném v rozhodné době, nemohl-li si žadatel o udělení mezinárodní ochrany pro svou dočasnou nepřítomnost nebo

z jiného vážného důvodu bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může namítnout překážku v doručování do 15 dnů ode dne, kdy pominula. Ve stejné lhůtě musí žadatel o udělení mezinárodní ochrany písemnost převzít. Překážku lze namítnout do 1 roku ode dne uložení písemnosti.

Podle ustanovení § 24 odst. 6 zákona o azylu, ve znění účinném v rozhodné době, písemnost určená žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jehož pobyt není znám, se uloží po dobu 10 dnů v přijímacím nebo pobytovém středisku, kde je žadatel o udělení mezinárodní ochrany hlášen k pobytu, nebo, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení, v ministerstvem určeném azylovém zařízení, které je nejblíže místu jeho hlášeného pobytu. Oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí v přijímacím nebo pobytovém středisku na úřední desce. Poslední den této lhůty je dnem doručení.

Podle ustanovení § 24a odst. 1 zákona o azylu, ve znění účinném v rozhodné době, stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí se doručí účastníku řízení v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí.

Podle ustanovení § 24a odst. 2 zákona o azylu, ve znění účinném v rozhodné době, nedostaví-li se žadatel o udělení mezinárodní ochrany k převzetí rozhodnutí v den ve výzvě uvedený, ač mu výzva byla doručena, je den k převzetí rozhodnutí ve výzvě uvedený považován za den, kdy je rozhodnutí žadateli o udělení mezinárodní ochrany doručeno.

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítla, že rozhodnutí žalovaného správního orgánu jí bylo zasláno v českém jazyce, kterému nerozumí, v důsledku čehož proto nemohla být ani řádně poučena o svém právu podat proti tomuto rozhodnutí žalobu a nemohla jí tudíž z tohoto důvodu marně uplynout lhůta pro podání žaloby.

Vznesené námitce nelze přisvědčit.

V tomto případě není projednáván věcný obsah žalobou napadeného správního rozhodnutí, ale je posuzována toliko otázka zákonu odpovídajícího převzetí správního rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany stěžovatelkou a včasného podání žaloby proti němu. Uvedené správní rozhodnutí bylo doručováno ve smyslu ustanovení § 24a odst. 2 zákona o azylu, které obsahuje fikci doručení, při němž z důvodu nepřítomnosti stěžovatelky při předávání, resp. doručování rozhodnutí nehraje otázka znalosti českého jazyka vůbec žádnou roli. Pokud by stěžovatelka byla osobně přítomna dne 12. 3. 2010 převzetí správního rozhodnutí, dostalo by se jí i řádného poučení o lhůtě k podání žaloby proti tomuto rozhodnutí. Postup při předávání, resp. doručování správního rozhodnutí stěžovatelce dne 6. 4. 2010 pak není třeba zkoumat, protože tohoto dne již správní rozhodnutí z důvodu uvedené fikce bylo pravomocné (dne 12. 3. 2010) a lhůta k podání žaloby proti němu skončila uplynutím dne 29. 3. 2010.

Lichá je i námitka stěžovatelky, která v kasační stížnosti tvrdí, že z napadeného usnesení krajského soudu není zřejmé, zda vůbec žalovaný správní orgán doručoval stěžovatelce správní rozhodnutí na odpovídající adresu a není tak ani jasné, kam mělo být vlastně toto rozhodnutí doručováno.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatelka byla na adresu Pobytového střediska Ministerstva vnitra v Kostelci nad Orlicí předvolávána k provedení pohovoru, který se konal dne 28. 7. 2009, jehož se zúčastnila, na uvedené adrese stěžovatelka převzala i oznámení o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí ze dne 30. 9. 2009, z úředního záznamu pracovnic Ministerstva vnitra ze dne 1. 3. 2010, č. j. OAM-418/VL-18-ZA09-2009, J. B., M. Ž. a Mgr. I. V., které hledaly stěžovatelku na pokoji, kde byla ubytovaná, za účelem doručení předvolání k převzetí správního rozhodnutí do vlastních rukou stěžovatelky (stěžovatelka byla vyzývána i v anglickém jazyce, aby se dne 12. 3. 2010 v 9,00 hod. dostavila do místnosti č. 124 na pracovišti Kostelec nad Orlicí, k převzetí rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany), vyplývá, že šlo o pokoj na Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí. V úředním záznamu je současně konstatováno, že se uvedeným pracovnicím nepodařilo stěžovatelku zastihnout v místě pobytu, a to ani v pokoji, v němž bydlela a že z evidence Správy uprchlických zařízení vyplývá, že stěžovatelka svévolně opustila dne 26. 2. 2010 Pobytové středisko v Kostelci nad Orlicí (vzhledem k tomu, že se nepodařilo pracovnicím doručit uvedenou písemnost v místě hlášeného pobytu stěžovatelky, byla písemnost doručena podle ustanovení § 24 odst. 6 zákona o azylu; výzva byla vyvěšena dne 1. 3. 2010 a svěšena dne 11. 3. 2010), stěžovatelka u tohoto pobytového střediska pak potvrdila dne 6. 4. 2010 převzetí napadeného správního rozhodnutí, uváděla adresu Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí, kde se zdržuje, i v žalobě proti správnímu rozhodnutí, na tuto adresu jí zaslal krajský soud i usnesení ze dne 24. 5. 2010, kde stěžovatelka také toto rozhodnutí převzala, advokátka Mgr. Kovalová po celou dobu zastupování sdělovala, že se stěžovatelka zdržuje na adrese Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí a posléze podle záznamu Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 3. 2011 se stěžovatelka nadále nacházela na adrese již uvedeného pobytového střediska.

Úřední záznam pracovnic Ministerstva vnitra ze dne 1. 3. 2010 tedy zcela jasně potvrzuje, že stěžovatelka měla v rozhodné době hlášený pobyt v Pobytovém středisku Ministerstva vnitra v Kostelci nad Orlicí, kde se také ve skutečnosti i jinak zdržovala, které však svévolně opustila dne 26. 2. 2010. Z ostatních uvedených skutečností nevyplývají žádné jiné poznatky, jež by uvedený závěr vyvracely a naopak ho plně potvrzují. Ostatně stěžovatelka po celou dobu správního a soudního řízení, a to ani dosud, neuvedla jinou adresu s uvedením věrohodných důkazů, kde by se měla v rozhodné době zdržovat.

Žalobou napadené správní rozhodnutí, kterým nebyla stěžovatelce udělena mezinárodní ochrana, bylo tedy této účastnici řízení doručováno na správnou adresu Pobytové středisko Ministerstva vnitra Kostelec nad Orlicí, kde měla stěžovatelka hlášený pobyt a kde se také ve skutečnosti i jinak zdržovala.

Stěžovatelka v kasační stížnosti vytýká krajskému soudu, že se nezabýval její žalobní námitkou, v níž uvedla, že se v době doručování nezdržovala v místě z důvodu vážné nemoci a nutnosti vyhledání lékařského ošetření a že tato námitka je pak námitkou podle ustanovení § 24 odst. 4 zákona o azylu.

Tato námitka je rovněž neopodstatněná.

Obsahem soudního spisu je úřední záznam samosoudkyně ze dne 18. 10. 2010 o tom, že jí zástupkyně stěžovatelky Mgr. Barbora Kovalová, advokátka, telefonicky

potvrdila, že nadále stěžovatelku zastupuje, i výzva krajského soudu ze dne 18. 10. 2010 k zástupkyni stěžovatelky (doručena dne 20. 10. 2010), aby žalobkyně ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení výzvy doložila správnímu soudu věrohodný doklad o své hospitalizaci, závažném onemocnění, případně o léčbě v rozhodném období, což mělo stěžovatelce podle žalobního tvrzení zabránit v řádném převzetí správního rozhodnutí a ve včasném podání žaloby. Mgr. Barbora Kovalová, advokátka, jako zástupkyně stěžovatelky, pak žádá krajský soud o prodloužení lhůty k doložení uvedeného dokladu do 30. 11. 2010, s poukazem na to, že jednání se stěžovatelkou je komplikovanější z důvodu jazykové bariery, že však stěžovatelka přislíbila, že požadovaný dokument jí předá nejpozději do 28. 11. 2010. Krajský soud proto zástupkyni stěžovatelky prodloužil lhůtu k doložení dokladu do 30. 11. 2010. Stěžovatelka ani její zástupkyně však žádné doklady nepředložily. Samosoudkyně proto dne 7. 1. 2011 urgovala znovu zástupkyni stěžovatelky o vyhovění výzvě krajského soudu ze dne 18. 10. 2010 (doručeno dne 10. 1. 2011); urgence však zůstala bez odpovědi a požadovaný doklad nebyl předložen do dne vydání napadeného usnesení krajského soudu, ani později.

Je skutečností, že stěžovatelka dne 13. 4. 2010 podala k poštovní přepravě žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany, v níž, mimo věcné výtky vůči postupu a rozhodování správního orgánu, namítla, že žalobu podává opožděně, neboť minulý měsíc prodělala závažnou chorobu, která jí znemožnila převzít včas napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra. Stěžovatelka v žalobním podání rovněž tvrdí, že jí bylo napadené správní rozhodnutí fakticky doručeno až dne 6. 4. 2010, a nemohlo proto nabýt právní moci dříve.

Jestliže stěžovatelka tvrdila, že v měsíci březnu 2010 prodělala závažnou chorobu, která jí znemožnila převzít napadené správní rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a včas podat žalobu proti tomuto rozhodnutí, bylo na ní, aby toto tvrzení prokázala. Krajský soud také v intencích zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2010, č. j. 7 Azs 36/2010 - 50, vyzýval stěžovatelku prostřednictvím její zástupkyně k předložení věrohodného dokladu o závažném onemocnění, hospitalizaci v nemocnici, či o jiné léčbě v rozhodném období, které jí podle jejího žalobního tvrzení měly zabránit v řádném převzetí správního rozhodnutí a ve včasném podání žaloby. Krajský soud dokonce prodloužil k žádosti zástupkyně stěžovatelky i lhůtu k předložení požadovaného dokladu do 30. 11. 2010 a stěžovatelka rovněž přislíbila dodání dokladu nejpozději do 28. 11. 2010. Stěžovatelka ani její zástupkyně však přes vstřícnost krajského soudu nepředložily tímto soudem žádaný věrohodný doklad a nereagovaly ani na urgenci samosoudkyně ze dne 7. 1. 2011.

Nejvyšší správní soud musí tedy konstatovat, že stěžovatelka žádným způsobem neprokázala krajskému soudu své žalobní tvrzení, resp. že by jí nějaká závažná příčina bránila v tom, že se v době doručování výzvy k převzetí rozhodnutí nezdržovala v místě hlášeného pobytu a tedy ani překážku v doručování (§ 24 odst. 4 zákona o azylu).

Stěžovatelka posléze v kasační stížnosti namítá, že není ani jasné, na základě jaké skutečnosti správní soud dospěl k závěru, že opustila „svévolně“ pobytové zařízení. Samotný fakt, že si dne 6. 4. 2010 osobně písemnou zásilku převzala svědčí o opaku, když důvodem její nepřítomnosti v místě pobytu bylo její léčení.

Nejvyšší správní soud rovněž nemůže této námitce přisvědčit.

Krajský soud dospěl k uvedenému závěru na základě úředního záznamu ze dne 1. 3. 2010, v němž je konstatováno z evidence Správy uprchlických zařízení, že stěžovatelka svévolně opustila dne 26. 2. 2010 Pobytové středisko v Kostelci nad Orlicí a tuto skutečnost potvrzuje i žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti. Opět je třeba poukázat na to, že stěžovatelka tvrzené léčení vůbec ničím neprokázala, ač k tomu byla opakovaně vyzývána a není vůbec žádným problémem si opatřit věrohodné doklady o tvrzené skutečnosti a předložit je správnímu soudu. Převzetí zásilky dne 6. 4. 2010 nesvědčí o tom, že stěžovatelka neopustila pobytové zařízení. Tato skutečnost svědčí jen o tom, že převzala tohoto dne zásilku (např. po návratu do pobytového střediska).

Krajský soud proto v kasační stížností napadeném usnesení dospěl ke správnému závěru, že správní rozhodnutí nabylo právní moci fikcí v souladu s ustanovením § 24a odst. 2 zákona o azylu dne 12. 3. 2010 a 15-ti denní lhůta k podání žaloby uplynula pondělím dne 29. 3. 2010. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka žalobu podala až dne 13. 4. 2010, krajský soud ji důvodně odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro opožděnost.

Kasační soud nerozhodoval o žádosti stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Je tomu tak proto, že podle ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu má přímo ze zákona podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podle odstavců 1 a 2 odkladný účinek.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů zamítl kasační stížnost stěžovatelky proti napadenému usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby jako neopodstatněnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný správní orgán ve věci sice úspěch měl, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti, přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. července 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu